

1.4.2017

5. paastonajan sunnuntai (Judica)/ Kärsimyksen sunnuntai – violetti

Pappien puheita kuulee joskus arvosteltavan masentaviksi: aina vain siitä synnistä ja kärsimyksestä. Kärsimyksen sunnuntaina on nyt mahdollista vahvistaa (kyseenalaisia) stereotypioita, mutta myös avata sitä, miksi kärsimyksestä puhumisella on edelleen kirkossa(kin) paikkansa.

Kärsimys ei poistu tai lievene vaikenemalla vaan pikemminkin on niin, että kärsimyksen tekeminen näkyväksi auttaa puuttumaan siihen. Päivän evankeliumissa kärsimys näyttäytyy monessa muodossa. Parantajalle on kysyntää. Sairastuneiden hoitaminen ja sairaiden ihmisoikeuksista huolta pitäminen ovat kristityn(kin) olennaisia tehtäviä.

Toiseksi Jeesuksen sanoissa heijastuu vakaumuksen noudattamisesta seuraava kärsimys. Profeettojen surmaaminen ja lähetettyjen kivittäminen ovat karuja kuvia siitä, millaiseen kurimukseen vakaumukselliset toisinajattelijat ovat usein joutuneet ja edelleenkin maailmassamme joutuvat. Tällaisenkin kärsimyksen poistamisessa riittää edelleen paljon työsarkaa.

Kolmanneksi Jeesuksen sanat piirtävät kuvan eräänlaisesta orpoudesta tai pakolaisuudesta: kodin, turvan ja kaiken tärkeän menettämisestä. Jerusalemin ja sen temppelin tuho olivat jo kerran olleet valtava kriisi ja pakottaneet ihmiset rakentamaan identiteettinsä lähestulkoon kokonaan uudelleen. Samanlainen katastrofi on heillä vielä siellä edessä Jeesuksen kuoleman jälkeen.

Tilanteessa, jossa Jeesus puhuu, pilkottaa vielä yksi kärsimyksen muoto: poliittinen uhka. Fariseukset pelottelevat Jeesusta Herodeksella, hallitsijalla, jolla on valta vaikka päästää päiviltä. Hiukan epäselväksi jää, onko uhkailun tarve enemmän lähtöisin Herodeksesta vai uhkauksen esittäjistä, fariseuksista itsestään. Joka tapauksessa tilanteen voi nähdä heijastelevan kärsimystä, jota mielivaltaiset vallanpitäjät tai keskenään nahistelevat poliittiset tai ideologiset ryhmittymät aiheuttavat.

Tällaisestakaan ei ole vaikea etsiä esimerkkiä nykyajasta. Pohdintaamme voimme ottaa myös, miksi pelottelu ja suoranainen uhkailu tuntuvat usein vetoavan enemmän kuin positiivinen luottamus tulevaisuuteen.

Evankeliumi tarjoaa siis varsin monia lähestymistapoja kärsimyksen teemaan. Sanotaan, että niille jotka uskovat taivaan ja helvetin olemassaoloon sekä

syntien anteeksiantoon Kristuksen uhrin tähden, kirkossakäynti on aina tervetullut lisä. Sen voimin voi taas jatkaa arkipäivän matkaa, vaikka saarna ei olisikaan kovin kummoinen. Olisiko näin?

Heikkoja puheenlahjoja omaavia puhujia löytyy sekä seurakunnista että Raamatusta, päällimmäisenä Mooses ja Paavali. Molemmat väheksyivät omia puhujanlahjojaan, ehkä syystäkin. Myös Jeesus sai rapaa niskaansa. Ei hänen puheistaan aina pidetty. Niitä moitittiin sekä kansanomaisiksi että vaikeatajuisiksi.

Kuitenkin huonokin ja epävarman puhujan voi aina toivottaa tervetulleeksi, jos hän puhuu Kristuksesta Vapahtajana ja elämän antajana. Kuulitte, kuinka Jeesus purki pettymystään, kuinka häntä kuulevat sulkevat aina korvansa ja ovat vielä niin vihaisia, että ovat valmiina tappamaan hänet hänen saarnojensa takia. Silloin Jeesus joutuu jo näkemään, kuinka risti häämöttää.

Hän tietää, minkä vastaanoton hänen saarnansa lopulta saa: ”Minä olen kyllä ollut lähellä, mutta he eivät ole minua etsineet, olen ollut läsnä, mutta he eivät ole minua kyselleet, olen sanonut: ´Tässä olen, tässä olen! - tälle pakanakansalle, joka ei kutsunut avuksi minun nimeäni.”

Eivät siihen riittäneet edes Jeesuksen puhelahjat. Miten sitten lie paimenen saarnat.. Saarna on tärkeä osa ja mielestäni parhaimmillaan kuulijana ollessani kirkonpenkissä vieläpä hyvinkin antoisa osa jumalanpalvelusta. - Nykyisin ne ovat vain hieman lyhyitä: **Kristuksen saarnathan kestivät usein koko päivän.** Vähän niin kuin hyvissä seuroissa. - Ne sisälsivät paljon toistoja, jotta ihminen omaksuisi uskon. Myös Jumalan pyhät sanat menevät helposti toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Niin sen kokivat sekä Jeesus että lukuisat evankelistat ja myös Martin Luther.

Erään kerran Luther sai tarpeekseen kuulijoista, jotka eivät keskittyneet kuulemaansa ja joiden elämässä saarnat eivät tuottaneet tulosta. Lutherilla oli vahva huoli seurakuntalaisten elämästä. Usein usko jäi kirkon penkkiin eikä näkynyt siinä, miten he kohtelivat toisiaan kirkon ulkopuolella.

Niinpä, kun väki tuli erään kerran kirkkoon kuulemaan Lutherin saarnaa, hän meni saarnastuoliin, katsoi ihmisiä ja sanoi: ”Tänään teille ei ole Jumalan sanaa. Amen.” Sen jälkeen hän lähti kirkosta pois. Lutherin ajatus oli, että jospa he nyt tajuaisivat, mikä on saarnan tarkoitus. Ei arvostelu, takanapuhuminen jne. Vaan vaikkapa kohdella toisia oikein: rakkaudella! Pätee tähänkin yhteisöön - täällä Puertossa!

Edelleen monella paimenella tuntuu olevan sama huoli: Miten usko näkyy ihmisten elämässä? Riittääkö lyhyt saarna rikkomaan melkein kaavoiksi muuttuneet käyttäytymis- & toistemme kohtelemiskuviot? - Tarvitaankohan jatkuvia yllätysvieraita ja teatteria, jossa paimen kanttorin kanssa ehkä keksii keinoja vangita ihmisten mielenkiinnon.

Lopputuloksena on, että lauantai lauantain perään täytyisi sitten keksiä uusia jippoja. Mikään ei ehkä enää tyydyttäisikään sanankuulijaa? Jeesuskin sanoo: ”Jerusalem, Jerusalem! Sinä tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi.”

Itseen kohdistuvan lain kuuleminen ei ole koskaan helpolta tuntuva. Kuitenkin Kristus tulee sen elämään, joka ymmärtää rikkoneensa lakia, rakkauden kaksoiskäskyä sekä tarvitsevansa Jeesuksen sovitustyötä pelastuakseen! Ilman lakia ei ole pelastavaa evankeliumia.

Seurakunnassa tarvitaan positiivisiin asioihin keskittyvä ihmisiä! Heitä, jotka ovat halukkaita kehittämään piskuisen seurakunnan toimintaa. Ei eripuraa tai eriseuraisuutta... Negatiivisuuteen ja arvosteluun keskittyminen ei tuota meille seurakunnassamme kaivattavia hyviä hedelmiä.

Saarnaavan paimenen ja jokaisen seurakuntalaisen tehtävä on edelleen sama: kertoa hyvää sanomaa eteenpäin: vaikkapa esimerkillämme, sanomisillamme, käyttäytymisillämme, auttamisillamme tai vaikkapa lauluillamme. Emme voi vain miettiä paikoillamme, miten ihmiset ottavat vastaan sanomamme Jumalan hyvyydestä ja Jeesuksesta Kristuksesta.

Otan esimerkin: veimme silloin tällöin diakonian merkeissä täällä seurakunnan haltuun kertynyttä / jäänyttä / lahjoitettua vielä hyvinkin käyttökelpoista tavaraa läheiseen parin korttelin päässä olevaan saattohoitokotiin. Vastaanottavat nunnat ovat liikuttuneen kiitollisia. Meidän poistoistamme? Heillä on niille käyttöä monissa jakelussa. Heille ne kassit ovat rukousvastaus – monenlaisen puutokseen. Pulaan, aivan meidän naapurissamme... Suurkiitos niistäkin lahjoituksista monille teistä!

Sampo Muurinen